

sessiz imhaya son!

STELA E.

İnsan hayatının hiçbir öneminin olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. En temel hak ve özgürlüklerimiz gasp edilmeye çalışıldığı gibi en temel insan haklarından biri olan yaşama hakkımız da engelleniyor. Siyasi iktidar, F tipi hapisanelerle, tecrit hapisaneleriyle, sessiz imha politikalarıyla insanları ölüme göndermeye devam ediyor.

Hapishanelerin sürekli hastalık üretmesini sağlayan iktidardır. Hasta tutsaklara teşhis konulmasını engelleyen iktidardır. Tüm hukuksuzluklara rağmen teşhis konulabilenlerin tedavilerinin yapılmasını engelleyen de iktidardır. Sadece 2008 yılında hapisanelerde sağlık nedeniyle tahliye edilmeyip hayatını kaybedenlerin sayısı 37'dir. İlerlemiş hastalıkları nedeni ile cezaevlerinde 2009 yılı başından bu yana Mustafa El Elçi, Gurbet Mete, Hasan Kert, Beşir Özer, Recep Çelik ve İsmet Ablak'ın ardından Resul Güner de hayatını kaybetti. Çok sayıda ciddi hastalığı olan mahpus var ve Güler Zere, Halil Güneş, A.Samet Çelik, Erol Zavar, Yusuf Kaplan, Hayati Kaytan, Latif Badur, Hüseyin Balar... dört duvar arasında, sevdiklerinden uzak ve gayriinsani koşullarda halen ölümü beklemekteler. Hükümet hala sessiz!

Son olarak 28 yaşındaki kanser hastası Yılmaz Keskin, tahliyesinden 1 hafta sonra yaşamını yitirdi. Hastalığı ve tedavi edilmezse öleceği bilinmesine rağmen Yılmaz Keskin'in son ana kadar hapisanede tutulmasındaki ısrar aynı mantığın ürünüdür.

9 yıldır cezaevinde bulunan ve tedavisi üç yıl geciktirilen mesane kanseri Erol Zavar'ın yakınları, doktoru ve avukatları Cumhurbaşkanı Gül'den randevu taleplerine aylardır yanıt alamıyor. Hükümet hala sessiz!!!

1996 süresiz açlık grevi ve ölüm orucu eylemine katılan M. Ali Çelebi, Wernicke Korsakof ve şizofren hastalığından ötürü 2000 yılında tahliye edilmişti. Adli Tıp Kurumu tarafından verilmiş "Bellek kaybı ve tek başına ayakta duramayacak" durumda olduğuna dair sağlık raporları bulunan Mehmet Ali Çelebi buna rağmen Aralık 2007'de evinden gözaltına alınarak hakkında verilmiş müebbet cezasını tamamlaması için hapisaneye götürüldü. "Mehmet Ali Çelebi aylardır içerde olduğunu dahi bilmiyor. Yakınları uyarıyor, Mehmet Ali Çelebi bir başına yaşamını sürdürecektir durumda değil. Kendisine ve yanındakilere zarar verebilir. Bu riski taşıyor. Daha önce de benzer girişimleri olmuştu. Hükümet hala sessiz!

Güler Zere Adli Tıp Kurumunun açıkça ölüme terk ettiği hükümlülerden biri. Elbistan Kapalı Cezaevinde bulunan ileri derecede kanser hastası 37 yaşındaki kadın hükümlü Güler Zere cezaevi koşullarında ağzıçı kanserine yakalandı. Zere'nin cezaevinde damağı alındı. Sadece sıvı besinlerle beslenen Zere hapisane koşullarında beslenemiyor. Radyoterapi ve kemoterapi de bu koşullarda sürdürülmeye çalışılıyor.

Güler Zere hakkında "cezaevi koşullarında bakım ve tedavisinin sağlıklı olarak yerine getirilmesinin mümkün olmadığı, iyileşinceye kadar hapis cezasının infazının ertelenmesinin uygun olacağı" yönünde Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı da dahil olmak üzere 5 farklı kurum tarafından rapor verilmesine rağmen, İstanbul Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu

tarafından tüm bu raporlar yok sayılarak Zere'nin "infazının ertelenmesine gerek olmadığı" yönünde karar verilmiştir.

Tüm bu uyarılara rağmen Güler Zere tahliye edilmedi ve ağır bir tedavi olan Radyoterapiye tutukluluk koşullarında başlandı. Güler Zere'nin Radyoterapi tedavisi hala sürmektedir. Tedavi nedeniyle ağız ve boğazında yaralar oluştu, görme problemleri başladı, zayıfladı. Bir süredir serumla beslenmektedir. Zaman zaman damarları tıkanmakta ve serumun bağlı olduğu damarlar değiştirilmektedir. Bir yandan hastalığı diğer yandan tutukluluk koşullarıyla mücadele etmek zorunda bırakılmıştır.

Soruyoruz: Güler Zere'nin tahliye edilmesine ilişkin bu kadar bilimsel rapor varken neden hala tutukluluk koşullarında bulunmaktadır? Bu siyasi bir tutumdur, muhalif olanı ezme, baskı altına alma ve yok etme politikasıdır. Bu keyfiliğe karşı sessiz kalmadığımız gibi bu adaletsizliğin sürmesine de izin vermeyeceğiz!

Devlet kendisi gibi düşünmeyi yok etme politikasını yaşamın her alanında uygulamaya devam ediyor. Sistem her yaşanan ölümden sorumlu olduğunu bilmesine rağmen öldürme politikasından vazgeçmiyor.

Cezaevi savcılarını, ağır durumdaki hastalar için Adli Tıp Kurumunun doğrudan raporu ya da tam teşekküllü hastanelerin raporlarının Adli Tıp tarafından onaylanması halinde, tedavi için infazın ertelenmesi kararı verebilir. Cumhurbaşkanı da bu durumdaki hükümlüleri af yetkisine sahiptir.

Şimdi soruyoruz yetkili makamlara: Sıra kimde? Cezaevlerinde insanlar ölüyor ve bu ülkenin yetkili makamları hala hiçbir şey yapmıyor. Sadece seyrediyorlar. Başta cumhurbaşkanı ve adalet bakanı olmak üzere tüm yetkilileri sorumluluklarının gereğini yerine getirmeye çağırıyoruz. Tutuklu hastalarla ilgili gerekli işlemler yapılmalıdır.

Güler Zere'nin 1 Eylül 2009 günü Balcalı Hastanesi önünde bekleyenlere yazdığı Mektubu

Merhaba

Şu anda gecenin bir vakti, sesinizi duyuyorum yine. Nasıl ki sizin sesiniz ulaşıyor bana, biliyorum ki benim sesim de size ulaşıyor. Yüreğimin atışlarına karşılık, sizin yürek atışlarınız. Sonra kocaman bir yürek oluyor sol yanımda. Yürek... nasılda dolu doludur yüreklerimiz... Neleri neleri sığdırmamışız ki biz yüreklerimize. Benim yüreğimde öyle çok şey var içimde. En başta o büyük sevgili; karanfil kokularımız, yanı başımda kokusu kır çiçeklerine karşınlarımız, sizler, canlarım, tüm sevdiklerim, yarım bıraktığım her şey, sevgisini hissettiğim herkes...

Ne zamandır dara düşse yüreğim, acıya kesse bedenim parmaklarımın ucuna dokunuyorsunuz, gözleriniz değişiyor gözlerime, bu küçük hücrem kalabalıklara karşılık, birden çok ses çıkıyor. Ben içinde kala kalıyorum. Her sese tebessümle cevap veriyorum. Bilerek değil, kendiliğinden! Sizler ise gülen gözlerinizle karşılıyorsunuz içimden kopan her sesi.

İster yanı başımda olsun, ister bir adım ötemde kapı önünde, ister bir sokakta olun, ister herhangi bir şehir, bir yerinde oturun, ister adli tıp önünde oturun ben sizleri hissediyorum. Sıcaklığınız, gücünüz, sesiniz, beni sarıp sarmalıyor. Bundandır bu illet her sıkıştırdığımda karşısında başımı dik tutmam. Ona çelme takmaya hazırlanmam bundandır. Sizler benimlesiniz ya gerisi boş! Hele kısacık bir yolda gözleriniz, gözlerime takılınca bir serçe telaşında oluyor yüreğim. Evet sizlerden bahsediyorum Adana'nın sıcaklığı kadar sıcak yüreklilerim, Seyhan'ın yakamozları gibi parlayan ışıl ışıl gözülülerim. Seviyorum sizleri. Kapı önünde değil, işte tam şuram da oturuyorsunuz.

Şimdi birde kavganın şehrinde oturanlar var. Günlerdir oradasınız ve ben kim bilir kaç kez uzandım sizlere bilir misiniz? Uzanıp dokunuyorum size, en çok da umutlu hallerinize. Hani o yüreğimizin sesinin gözlerinizin terine karşıtığı anlardaki hallerinize, ben hep sizinleyim, her seferinde çoğalarak dönüyorum hücreme. Ve her seferinde sizin gücünüzle yerle bir ediyorum hücremi. Sarılıyorum ellerinize sınıksız, sarılıyorum bütün gücümle.

Sonra gönlümün hep hareketli derinlerinde olanlar var. Sevgisini, yoldaşlığını, dostluğunu satırlara yükleyip her seferinde buraya koşan, her seferinde umut taşıyan canımın canı yoldaşlarım; öyle özledim ki sizleri, öyle seviyorum ki ben sizleri...

Dostlarımız da var tabi bu kavgada. Dost yürekleriniz her daim yanımda bunu bana hep hissettirdiniz. Sesinizi sesime kattınız. Her kavgada insan dostunu omuz başında görünce duygusu farklı oluyor biliyorsunuz. Bir dost gülüşü gönderiyorum sizlere; sevgiden, kavgadan yana... Selam olsun sizlere.

Kime ne desem, ne yapsam yarım kalacak biliyorum. Hangi köşesini tutsam bir başka köşe eksik kalacak iyisi mi burada bitirmek. Ama gözlerinizin ta içine dikiyorum gözlerimi. Sevgimin derinliğini görün diye. Ve son olarak tekrar ediyorum; seviyorum sizleri... hem de çok!

Güler Zere